

Vltava 17. - 21. srpna 2019

Účast: Martin (Tučňák) a Jana M., Pína, Zuzka s Gábinou, Pavel a Helča s Pájou, Helča ml. a Luďan, Zdeněk, Vlád'a a Lída, Lukáš, Kristýna, Honza T. s Kryštofem

Sobota 17. srpna 2019 (příjezd do Rožmberku): Druhá půle srpna se již podevatenácté stala obdobím, kdy jsme se vydali zakončit vodáckou sezónu na Vltavu. *Hu-ááá, konečně dovolená!* Začínali jsme tradičně v Rožmberku, kde jsme své tábořiště zbudovali na louce v zadní části místního kempu. Jako první sem přijeli Martin a Jana, kteří si v sobotu udělali i bonusový výlet na zříceninu Vítkův hrádek. Dalšími dorazivšími se pak stali Pína, Zuzka a Gábina, a jako poslední po 23 hodině ještě Pavel a Helča s Pájou.

To již plápolal ohýnek, Martinův gril po šichtě při přípravě burgerů již byl vychladlý, ale ve svitu úplňku a čelovek jsme si alespoň dali na uvítanou panáčky slivovičky. Připili jsme tím na zdárný průběh celé akce a zároveň zapili zdraví nějakého cizího dítěte, jehož fotka byla coby etiketa na lahvi. *Hele, sorry, jestli je to dítěte někoho, koho známe!* Jednalo se totiž ještě o zásoby dovezené z tábora na Hubenově. Zuzka konstatovala, že Božkov je lepší, a hned také vytáhla láhev, takže jsme měli další důvod ještě chvíli, asi do jedné, posedět...

Neděle 18. srpna 2019 (Vyšší Brod – Rožmberk; 11,7 km): V Rožmberku jsme zůstávali ještě jeden den, takže jsme ráno nemuseli moc chvátat kvůli balení stanů. Po poklidné snídani se do startu plavby ve Vyšším Brodu jako první vydali autem Pavel a Helča s Pájou, kteří sem museli převést Žlababu a Tsunami. Pavel se pak vrátil do Rožmberku vozem za ostatními, a společně následně pěšky kolem hradu došli do města na autobus. Ten se objevil záhy, ale asi to byl nějaký jiný, protože tu byl moc brzy.

„Vy jedete do Vyššího Brodu?“

„Ano“.

„A vy jste ten, co měl jet v 10:45?“ Zeptal se nevinně Martin, protože bylo teprve 10:39. Nu což, už jsme tu tvrdili dobré 2 minuty.

Řidič nezáčastně přikývl, ale přeci jen znatelně znervózněl, takže pak raději vypnul motor a s ním bohužel i klimatizaci a čekal tedy do 45. *Ti cestující mají pořád nějaké připomínky!* Venku peklo sluníčko, a tak teplota v autobuse brzy vystoupala na pěkných asi 50 °C. *Snad alespoň mezitím doběhli lidé čekající na předchozích stanicích na příjezd dle jízdního řádu.*

Ve Vyšáku jsme zapůjčili v Inge 3 kánoe a samozřejmě se také občerstvili v místní restauraci dobrými brabci, párky a také pivky a malinovkami. Pobavili nás zde nějací Slováci, kteří se při objednávce ptali: „Šopák. To je ten syreček s takýmto?“ *Tak určitěéé.*

Jana zjevně trpěla nestabilitou svého žaludku, což Pínu vedlo k vtipkování směrem k Martinovi, jestli nebude nějaké to bejby. Ten ale zůstal zcela v klidu, neboť věděl, že jí jen evidentně nesedla včerejší slivovička, takže celý den průběžně posílala obsah žaludku na čerstvý vzduch.

Pak již jsme vypluli, když naše kánoe ovládaly posádky: Martin – Jana, Zuzka – Gábina, Pavel – Pája a singlující Pína a Helča. K naší potěše bylo docela dost vody, asi 11 m³, takže Vltava svižně tekla. A samozřejmě jsme si hned za Rožmberkem vychutnali první jez U Bílého mlýna. Sklouzli jsme vodní hrb v propusti, zakousli se do vlny pod jezem, co nás řádně skropila, ale vše jsme zkušeně zvládli bez ztráty kytičky. A pak jsme pokračovali většinou v soulodí dál mírnými peřejkami v tomto krásném zalesněném úseku. Obloha nad námi měla blankytnou barvu, sluníčko krásně topilo a my si hověli ve svých plavidlech.

Nekonečná pohoda! Náležitě jsme si spravili chuť po červencové Berounce, kde jsme naopak museli pádlovat jak na rybníku.

Ve třetině dnešní trasy nás čekal Herbertov s dřevěnou šupnou, po níž jsme sklouzli pod jez. Tam jsme se poprali s vodním kopancem zleva, který házel lodě na kamennou zeď navigace a úzkým několik set metrů dlouhým cvičným kanálem frčeli až na konec táhlého ostrůvku mezi náhonem a řekou. Vltava si nejprve ale vybrala svoji daň, když vycvakala Zuzku s Gabčou. Voda byla sice chladná, ale počasí letní, a tak se někteří, tentokrát již dobrovolně, vykoupani při zastávce na konci ostrůvku.

Větší pauzu jsme pak udělali v tábořišti U tří veverek, kde jsme se občerstvili v místním bufetu, v jehož venkovním sezení jsme si k pivku dali mj. chleba se sádlem či utopence.

Nasycení a napojení jsme se chystali vyplout, když tu náhle Martin zvolal: „Hele, Helča!“ Rychlá otočka hlavami a pak pohled na pěkné divadelní vystoupení. Moc pěkného břehuláka nám předvedla, jen co je pravda.

Nechali jsme se donést zbývajících několik kilometrů do Rožmberka, kde nás trochu zaskočilo, že U Báby bylo tentokrát zavřeno. Naštěstí je zde restaurací a občerstvovacích zařízení více, takže jsme jen spluli o kousek dál na levý břeh, kde jsme si U Ševce pochutnali na úžasné česnečce nebo nějakých těch steacích.

Poslední jez, retardéru Dolního mlýna jsme sjeli s přehledem a pak jen v dlouhém oblouku kolem hradu dopluli do kempu. To již se ale naše řady postupně rozrostly, když dnes přijeli Helča ml. a Luďan, Zdeněk, Vláďa a Lída, Lukáš a Kristýna.

Posbírali jsme po okolí dříví na večerní oheň a Jana, už ve formě a plné síle, se chopila sekery a jako nějaký Dr. Voštěp začala štípat kmínky a větve.

Podvečer jsme vyplnili buď posezením v bufetu nebo někteří regeneračním dřímáčkem, a když se začalo stmívat, zapálili jsme ohýnek. Opékali jsme burty, grilovali klobásky a zeleninu, Pavel a Vláďa hráli na kytary, ale ne moc dlouho, spíš jsme si jen povídali. Kolovala také láhev griotky se slivovicí, co zbyla na Hubenově, a po degustaci jsme tak trochu pochopili proč asi...

Pondělí 19. srpna 2019 (Rožmberk - Na Pískárně; 14,6 km): Když se člověk ráno převaluje ve spacáku, tak slyšet přitom dunění hromů a allegro dešťových kapek bubnujících na plátno stanů, není zrovna to, po čem by toužil. Nicméně občas to nastane, a pak nezbyvá než se s tím nějak poprat. A právě to nás při pondělku čekalo, takže se nám nevstávalo úplně dobře. Naštěstí pršet přestalo, a tak jsme se nasnídali, sbalili a před 11 hodinou řidiči vyrazili šesti auty Na Pískárnu, kde postavili stany na oblíbené loučce napravo od vjezdu.

Po jejich návratu autobusem, kdy jim jeho řidič ochotně zastavil u mostku do kempu, jsme ještě všichni zašli do bufetu, kde jsme pojedli docela hnusná jídla (brabec, steak) na plastových šitech, a pak konečně vypluli. Vody bylo o něco méně než včera, jen asi 7 m³, ale i tak nás Vltava nesla slušným tempem vpřed. I přes mírný pokles teploty to stále bylo na tričko, my se sráželi do soulodí, degustovali Hu-Hu a nechali se houpat mírnoučkými přejkami.

První zastávku jsme udělali U Maxe, jenže bylo to tady nějaké moc nové: unifikovaný bufet nahradil ten starý dřevěný, a tím to zde ztratilo svou autentičnost. *Hmmm!* Moc jsme se tedy ani nezdrželi a pokračovali raději dál. Při vyplutí jsme k sobě posadili Luďana a Zdeňka, který ač poprvé na vodě předtím Helče zasvěceně vysvětloval, že v kánoi musí v pohodě udržet stabilitu i 6 lidí, tedy kdyby se do ní vešli. Spojení těch dvou v nás vyvolávalo velká očekávání, a jak se ukázalo, nemuseli jsme na jejich naplnění čekat ani moc dlouho. Jakmile odrazili od břehu, ozvaly se z ostatních lodí nějaké ty dobré rady a komentáře, jak držet pádla, a podobně, na něž Luďan reagoval pokynem Zdeňkovi: „Nenech se rozhodit!“ To byla poslední věta před tím, než se během mrknutí oka převrátili do Vltavy.

Brzy však naši pozornost zaujala partička mladých tragédů, kteří byli tak vylití, že jejich schopnost ovládat své asi tři kánoe se rovnala bez nějakého přehnutí nule. Tedy oni nebyli schopni se ve svých lodích ani udržet. Někteří plavali jen s bazálními projevy života vedle kánoí, jiní v nich bezvládně leželi a chvílemi i viseli na větvích. Největší zájem vzbudil holoprdelník, který si ani nebyl schopný zpět natáhnout plavky, poté co mu je stáhla nějaká větev, jak to okomentoval později Martin: „Holá prdel si žila svým životem...“ Průběžně se cvakali a měli problémy lodě vylít, protože, když se člověk neudrží na nohou, je to neproveditelné. Až později je dojel nějaký jejich vedoucí, či tatík, seřval je do němoty (tedy ne, že by byli schopní předtím mluvit), a nějak se mu podařilo je i trochu oživit.

Další zastávku jsme udělali U Fíka, kde ale bylo zavřeno, tak jsme došli do nedalekého bufetu u brodu na kaččo, pivko apod. Jen Vláďa s Lídou se separovali a zamířili do rybiho bufetu naproti ochutnat nějaké ty ryby, mlže, plže, hlavonožce. Ještě, než jsme vypluli, zjistili jsme, že U Fíka přeci jen otevřeli, takže jsme nemohli vynechat tradiční rundu fíkovic k Helčině svátku...

Na Pískárnu jsme připlouvali postupně, podle toho, jak kdo hrábnul do pádlem na posledních pěti kilometrech, kdy Vltava postupně zklidnila svůj tok.

Čekal zde na nás již Táta Lachtan Honza s Kryštofem. Hlavní velký bufet byl uzavřený a v malém nedaleko našich stanů měli otevřeno jen do osmi hodin. Zašli jsme si sem proto na jídlo, mj. na maxi housku s (mini) krkovicí, již Pína okomentoval slovy: „Půl hodiny jsem jedl housku s hořčicí, kečupem a čalamádou, a když jsem se dokousal ke krkovicí, už jsem nemohl, tak jsem si nechal zbytek na druhý den...“

Večer jsme zažehli ohýnek, ale neměli jsme moc dříví. Naštěstí svět je malý, a tak Mostečáci Luďan a Zdeněk zde narazili na nějakého známého Čočkina, co tu dělal správce, takže brzy Luďan přivezl kolečko plné polínek. *Dycky Most!*

Popíjeli jsme pivko a víno a povídali ...

Úterý 20. srpna 2019 (Na Pískárně - Nové Spolí; 7,0 km): Protože jsme měli před sebou krátkou trasu, trochu jsme se prospali. Potěšilo nás i to, že ráno bylo docela hezké počasí. Po snídani a sbalení přešli řidiči s auty do kempu v Novém Spolí, nyní téměř prázdného. Postavili stany a vrátili se za ostatními autobusem.

Před vyplutím jsme si zašli na oběd do sousedního kempu U Vikinga, kde jsme rychle dostali hotovky, a jak to bývá, někdo byl se svým jídlem nadměru spokojený, jiný méně. Naprosto dokonalé výpečky se ukázaly jako hooóódně dobrá volba, chutné byly také plněné knedle, rajská, kuře či hovězí na houbách, naopak svičková byla taková ta školní. Rozhodně jsme ale pochvalně pokyvovali hlavami nad tím, že jsme jídlo dostali na porcelánu a s kovovým příborem. *To se cení dodlecto!*

Slunce se schovávalo pod mrakem, ale stejně jako včera bylo teplo. Srazili jsme se do soulodí a zpestřili si plavbu hvězdou, kterou oběhly Lída, Pája a Jana. Naopak Luďan to vzal s rozvahou, až se mu přitom podařilo posadit se na klín Kristýně.

Pavel pak vytáhl krutomordiózní Hu-Hu vzniklé v jeho laboratoři smícháním Hu-Hu a nedopitého Mu-Hu. Bylo fakt krutý, úplná biologická zbraň.

Sklouzli jsme retardéru ve Větrném a později si pochutnali i na šlajsně pod Papouščí skálou. To již jsme ale dopluli do tábořiště, kde jsme absolvovali přípravu na výlet do Krumlova: nažehlili jsme róby a fraky, zašli ke kadeřníkovi, do nehtového studia a vůbec nechali konat své vizážisty. No, každý si asi dokáže představit, jak to bylo ve skutečnosti.

Do města jsme se vydali v několika skupinkách. Ta první, ve složení: Martin, Jana, Honza, Kryštof a Pína, zašla na večeři do loni otestované restaurace U Bejka, zatímco ostatní zamířili na zámek za medvědy, ale protože začalo poprchávat, rychle se přesunuli do Šatlavy, kde jejich chutě uspokojily porce krkovic, mix-grilů, kuřat, ale i polévky v chlebu. Později sem za nimi dorazila i skupina číslo 1. To již se ale venku rozpoutalo úplné „dešťonádo“, které ne a

ne přestat. Nakonec se většina z nás přesunula zpět do kempu taxíky, což lze označit za jeden z posledních stupínků do vodáckého pekla. *Počasí neomlouvá! Budiž, ale bylo to docela pohodlné!*

Děšť postupně skoro přestal, ale jen co jsme zalezli do stanů, tak začal znovu a valil to celou noc...

Středa 21. srpna 2019 (Nové Spolí - Český Krumlov /U Trojice/ - Zlatá Koruna; 16,8 km): Někdy mezi 8 a 9 hodinou našťestí přestalo pršet a udělalo se docela hezky. Vstávali jsme postupně, snídali a pak i sbalili mokré stany. *Kurňa, to zase bude pruda s dosušováním!*

Domluvili jsme se na tom, že dnes, v poslední den splouvání Vltavy, skončí část z nás již pod Krumlovem U Trojice a část až o deset kilometrů dál - ve Zlaté Koruně, takže jsme svezli auta do obou těchto míst, podle toho, kdo do jaké skupiny náležel.

Z Nového Spolí jsme vypluli v jednu hodinu. Posádky měly toto složení: Martin – Jana, Táta Lachtan – Kryštof, Zuzka – Gabča, Pavel – Pája, Luďan – Helča ml., Zdeněk – Helča, Lukáš – Kristýna, Vláša – Lída a singlující Pína. Bylo polojasno, a ne až tak teplo jako v předchozích dnech, byť chvílemi se mezi mraky prodralo sluníčko a zatopilo. S vidinou toho, že nás při průjezdu krumlovskou kaskádou čeká bohatý příděl vodní sprchy, jsme se oblékli do hydra, pláštěnek nebo naopak jen do plavek.

A pak již jsme postupně proplouvali po dřevěné šupně Rechle a o kus dál Liru, již jsme zdolali spojeni do dvou katamaránů a samostatně pak singlující Pína, Honza s Kryštofem ve své vzducholodi, a Vláša s Lídou, kteří to dali dokonce pozpátku.

Nejvíce nám nakonec trochu překvapivě dal zabrat Mrázkův mlýn, kde pravděpodobně došlo k nějakým „bezpečnostním“ úpravám dna, v jejichž důsledku pod retardérou proud nestácel doprava, kde za vyššího stavu vody by mohla cvaknuvší se loď být natažena do válce, ale naopak prudce kopal doleva na zeď navigace. To brzy zjistili Helča ml. s Luďanem, kterým by se docela hodily airbagy, když to narvali špicí do zdi. Ostatní posádky to s menšími či většími problémy či dokonce štrejchnutím o navigaci ustály s výjimkou Zdeňka s Helčou, kteří dali důkladnou koupel.

Zato Jelení lávka pod hradem nemohla znamenat žádnou obtíž a také neznamenal, ta byla skoro zadarmo.

Propluli jsme zbytkem města, trochu se pohoupali v mírných peřejkách a brzy již přistáli U Trojice, odkud dál po řece pokračovali již jen Martin s Janou, Honza s Kryštofem a Pína.

Ještě jsme se najedli v bufetu, mj. jsme slupli grilované kuřátko či bramboráky, převlékli se, naložili bagáž a naše lodě a pak vyrazili auty domů.

Zbylé tři kánoe pak svižně pádlovaly až do Zlaté Koruny, kam po splutí posledního jezu Rájov s úzkou retardérou, dorazily kolem páté. A pak se vydaly na cestu domů i jejich posádky.

Na závěr nutno dodat, že srpnová Vltava jako téměř vždy nezklamala a moc jsme si to zde užili.